

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXX., číslo 5.

květen 2024

Obsah: B.Pasternak, Vlaštoky, TB Mystika mládí, Zdroj šíleného chaosu, R.Sarah Jak reagovat na pokušení, R.Thákur, Česání ovoce, TB, Východ a Západ na křižovatce, TB Mystika stáří, TZ Chatrné mříže, Klony a bioroboty, Mistr Eckhart, Kázání, J.Zahradníček Netvor studený, Brněnská akad.duch.života ct.Patrika Kužely OP,mučed.osvětimského

JENÍČEK A MAŘENKA? JSEM Z KOMISE PROPÁLENÍ ČARODĚJNIC
PORUŠILI JSTE OFICIÁLNÍ TERMÍN PÁLENÍ ČARODĚJNIC 30.DUBNA...

+++

VLAŠTOVKY

NEMAJÍ SIL VLAŠTOVKY VEČERNÍ ZADRŽET MODRO CHLADU.

DERE SE Z HRDEL, JEŽ ROZEZNÍ A TRYSKÁ BEZ SOULADU.

A NENÍ SÍLY, JEŽ BY VLAŠTOVKY VEČERNÍ TAM VE VÝŠI ZADRŽELA,

BY SLAVNOSTNÍ KŘÍK JEJICH NEZNĚL JÍ: HLE, ZEMĚ, ZEM ULETĚLA!
CO, BÍLE VŘÍČ V KOTLI KLOKOTEM, PRCHÁ TA HAŠTEŘIVÁ VLÁHA –
HLEĎTE JEN, HLEĎTE - MÍSTO NEMÁ ZEM NA NEBI, KAM ZRAK SAHÁ

Boris Pasternak

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ V NÁS

Odedávna vládce světa slibuje každému na setkání společnost hojnosti jako zřízení kolem něho. Někdo se dokonce dá zmást, takže šíří revoluční teror s ideálem spravedlivé, dokonalé společnosti. Následkem toho jsme zaváděni do digitální totality, kdy vládce světa nahlíží každému až do žaludku. V této vybájené digitální utopii se snaží každého zdeformovat podle svého znetvořeného podání na biorobota. Tak jsme svědky mnoha trpaslíků, ale i úplných netvorů, vydávaných za průkopníky supermoderní společnosti. Cesta do strašné budoucnosti vykazuje nesmírné množství klikatých zákrutů a slepých uliček a bludišť. Hříchem se dějiny opakuji. Naproti tomu cesta do Božího

království je pouze jedna, velmi těsná. Nikdy není možné do dna vybrat všechno bohatství slavných slov Páně: „*Já jsem cesta, pravda a život.*“ Potřebujeme pravdu, abychom mohli dobře žít, abychom mohli ze svého života učinit něco krásného a velikého, potřebujeme vzor, jak lze uskutečnit tuto pravdu v opravdovém

O PERNÍKOVÉ CHALOUPE

životě, a potřebujeme sílu, abychom mohli kráčet po této cestě pravdy, abychom mohli naplnit svou cestu nejvyšším životem.

Toto všechno Kristus slibuje. Přicházejí po něm i jiní. Ovšem, nikdo se už neodvažuje prohlásit tak jako on, že pravdu nehledá, nýbrž on sám je vtělená Pravda, že nevede jen, nýbrž je živou cestou, po které se musí kráčet, má-li se vůbec dojit k cíli, že nedává jen něco krásného, užitečného nebo dokonce potřebného pro tento náš život, nýbrž že nám dává život sám, že či dokonce dává nový život, a že nikdo nenaplní tak bohatě a tak nečekaně všechny touhy našeho života.

Více jich přichází po Kristu, kteří se výslovně prohlašují proti němu, když tvrdí, že je překonán, že je dokonce nebezpečím a neštěstím pro lidstvo, že obrací náš zrak od skutečného života, když slibuje až budoucí život, a tím odvrací od života skutečného a od služby tomuto skutečnému životu. Vytykají mu, že je snílek a blouznivec, který nezná skutečný život nebo který nezná člověka, a vykreslují lidstvu ideál, kterého nedosáhne a přitom ztratí z dohledu a z uskutečnění všechny ony snad nižší, ale o to skutečnější ideály této země a tohoto světa.

Stojí zato objasnit celou pravdu lidem, i těm, kteří stojí na druhém břehu a odmítají Krista, protože ho neznají, podobně jako se domníval Šavel, že musí nenávidět Krista, poněvadž ho opravdu ještě nepoznal; jakmile se mu však jednou ukázal, zahořel touhou strávit se celý láskou a službou jemu.

Nejprve si tedy připomeňme, že Kristovo poselství opravdu nezůstává na této zemi, že ani není z tohoto světa. Ale je to fakt neštěstí? Co odmítá Spasitel, když překračuje tento „svět“? Jistě ne jeho krásu, o které ví a kterou dovede něžně opěvovat a připomínat jako projev otcovské lásky Boží. Neodmítá lidské potřeby. Naopak slibuje všem, kdo by pomáhali svým bližním, nejvyšší odměnu. Když odmítá tzv. „svět“, tedy odmítá všechno to hříchem zkažené, všechno to porušené, a ti, kteří jsou hrdí na to porušené a zkažené, kteří považují každý nešvar za nejvyšší hodnotu člověka a chtějí budovat jenom na tom, právě z toho brát své zásady a jen to mít za svůj cíl. Příklad nám ukazuje nacismus, který se stejně jako volnomyšlenkářství vysmívá všemu křesťanskému, a vytyká Ježíši Kristu, že odvrací pohled od skutečného života, že učí hrbaté pokore, protože pokora je pro volnomyšlenkáře a nacisty slaboštvím. U některých hlasatelů volnomyšlenkářství a nacismu dokonce trvá názor, že by bylo dobré podrobeným národům nechat křesťanství v nějaké míře, aby bylo možno tyto národy snáze zotročovat... Když však srovnáme volání těchto povýšenců po naprosto nevázaném odvrhnutí všech mravních zásad s výzvou Ježíše Krista, že kdo chce být větší, že má sloužit, a že nejušlechtilejší je obětovat svůj život za ty, které milujeme, tak snadno vidíme, k jakým strašným důsledkům zavádějí národy tyto hlasatelé velkopanské rasy. Touha volnomyšlenkářů a nacistů po větší moci a bohatství vede k nastrčení jedněch národů proti jiným národům k jejich vzájemnému vyhlazování, aby jim mohli dodávat zbraně k jejich vzájemnému zničení.

Jako ve dvou světových válkách, tak i ve válkách jednadvacátého století se ukazuje, kam vede ono slepé otročení pudům, bez kritické otázky, jsou-li tyto pudy a sklony opravdu zdravé a přirozené. Ježíš nám ukazuje, jak jsme všichni porušeni, a že ono tíhnutí porušené lidské přirozenosti urvat co se dá jen pro sebe a ještě pouze pro tělo a pro tento dnešní den a tuto zem, nutně musí vést k nepřátelství všech proti všem, k nespravedlnostem, krutostem, ke světové katastrofě. Můžeme říci s jistotou, že se hrstka mocných snaží odstranit ostatní národy, protože v době robotizace už nepotřebuje ostatní národy k zotročení,

ani na nejhorší práci, takže je pokládá za nežádoucí. Ty se pak snaží vyhubit injekcemi nebezpečné vakcíny proti nějaké nemoci, komáry a kobylkami, nesoucými smrtící nákazu.

Ježíš bojuje proti takovému ďábelsky zvrácenému světu, to je proti onomu porušenému a nezdravému v nás, a proti zbožštění onoho úchylného v nás. Ježíš nejenom že pozvedá a uzdravuje ono přirozené, ale dává lidské přirozenosti vznešený cíl a kulturní doplnění, kterým zdokonaluje člověka.

Ježíš staví nad současný znetvořovaný antisvět svět nový, svět rodiny povolaných za Boží děti, svět těch, kdo nechtějí žít jen podle své porušené přirozenosti, nýbrž jsou ochotni tuto svou přirozenost zušlechtovat podle vůle svého nebeského Otce.

Tuto Otcovu dokonalost ihned hlásá, hlásá ji ve svém učení o shovívavé, stále se dávající, všem se dávající a za všechny se obětující lásce. Kristova Láska je vznešeným vyvážením jeho učení o odporu k ďábelsky zvrácenému antisvětu. Takový ve světě zlovolně zvrácený pseudosvět znamená právě sobectví, tvrdost, nahrazování práva mocí a politickým nátlakem, kdežto Ježíšovo království znamená království Božích dětí a tedy bratří a sester. Co bys neučinil pro Boží děti a čeho by ses pro ně neodvážil? Může být vznešenější pouto mezi lidmi, nežli pouto spříznění v Bohu samém, v obětované lásce Kristově? Boží dítě se nikdy nesmí spokojit s tím, že poskytne jen nějakou almužnu. Boží dítě není žádný troškař. Syn Boží povznáší celý život člověka. Sleduje v něm nejenom momentální bídu, nýbrž jeho duši a jeho povolání. Proto, aby byl člověk pokojnější, nezávislejší, pro onu vrcholnou péči, proto mu chce ulehčit jeho starost pozemskou a časnou. Proto vítá kybernetizaci a robotizaci práce, vítá úlevy práce, zkrácení pracovní doby, aby se každý mohl nerušeně oddat tomu hlavnímu, totiž svému nejvyššímu cíli. Vítáme všechny tyto digitální vymoženosti a jsme povinni o ně pečovat, zaopatřit činnorodého a obětavého malého člověka tou péčí, aby se nemusel úzkostlivě starat o zajištění nezbytné obživy, ale mohl se rozletět výše, ke kontemplativnímu životu.

Cílem Ježíše tedy není vytvořit pozemský blahobyť. K tomu přibližuje člověka sama kybernetika a robotizace práce. Tím uvolňuje lidské ruce od namáhavé práce a odpoutává mysl od přemítání, takže se každý může volně oddat čistému nazírání vrcholné Pravdy, které je zároveň planoucím ohněm Lásky. Ježíšovým cílem je vybudovat Boží vládu v lidech. Ovšem, jako důsledek z toho jistě vyplývá usnadněný život přirozený. To se vzájemně

Jsmen z Ministerstva zemědělství, jak jste vypěstovala tak velké kuře?

prolíná, ale ne tak, že by vyspělá technika samovolně přivedla člověka k nadpřirozenému životu. Kybernetika a robotizace světa pouze vytváří případnou podmínku, usnadňující nadpřirozený rozmach lidstva.

Hleďte napřed Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno. Cíl Ježíše Krista je tedy nadpřirozený. Ten ovšem nepřekáží cíli přirozenému. Naopak jej povznáší, naplňuje, vyvrcholuje. Ten plyne či vyplývá z povinnosti lásky učinit vše, co můžeme, vším, co máme, všem, kteří jsou kolem nás a strádají. Vyplývá jako důsledek toho, že křesťané budou více křesťany a budou přesně podle nejvyššího cíle na svých místech sloužit a přetvářet svět. Nikdo se nemusí obávat Ježíšova učení.

Není a nebude jeho cílem zřídit vládu duchovních na zemi. Není cílem Ježíše Krista vymáhat nějaké výhody, pocty a výsady pro vybrané představitele pozemské vlády. Právě v tom se jeví životnost Ježíšova radostného poselství, že učí objevovat Boží dítě v každém člověku či aspoň povoláného za Boží dítě, a že učí objevovat v jeho utrpení výzvu učinit ihned všechno, všechno dát i obětovat, aby se mu dostalo účinné pomoci. Všichni trpící a odstrkovaní lidé jsou našimi nejbližšími věřiteli, a my jsme dlužníky lásky vůči nim.

Ježíš hlásá Boží zřízení kosmického řádu napřed v lidském srdci, a prostřednictvím člověka se to promítá i navenek, do celého okolního vesmírného kosmu, který se tím navěky zdokonaluje. Nejprve vstupuje do našeho nitra. To především chce Ježíš proměnit, přetvořit. Směřuje nejprve do nitra a k nejvyššímu naplnění lidského nitra. Učí nás nepodléhat jen vnější moci, vnějšímu hlasu, třeštění davů, které se dere zvenčí. Važme si základu vnitřního života, který jediné dovede nasytit a nepřinese přesycení, ošklivost nechuti, kterou s sebou naopak nese otročení jen vnějšímu, povrchnímu, pomíjivému.

Ježíšovo evangelium o Božím zřízení není odvádění od skutečného života opíjením lidstva, aby zapomnělo na příkoří, na vykořisťování člověka člověkem. Naopak, vědomí oné nesmírné důstojnosti, k níž jsme Boží vládou pozváni, když má totiž Bůh vládnout v duši, v celém životě, vede člověka k tomu, aby jednak sám nikoho nevysával, jednak abychom toto připomněli každému, ať sebe výše postavenému, že on není naprostým pánem, a že bližní nejsou jeho otroky, se kterými by mohl nakládat podle libosti, jen když se to hodí jeho plánům.

Myšlenka o Boží vládě v duších vede potom k uskutečnění viditelného Božího zřízení, jak to také Ježíš chce, aby se ti, kdo Ho přijali, milovali.

Proč jsme celá dvě tisíciletí tak neúčinně šířili poselství Páně? Ježíšovo evangelium bylo neúčinné kvůli naší polovičatosti a smířlivosti s falešným duchem světa. To je vidět z odcizení se zástupů Ježíši Kristu. Místo výmluv na Druhý vatikánský sněm raději pohlédněme do tváře modernímu farizejství, působícímu, že Ježíšovo evangelium zůstává v Církvi na Západě velmi omezené a vychladlé. Svátý Jan Pavel II. připomíná, že příští staletí budou patřit Euroazii. To vyžaduje jisté oproštění od dvoutisícileté tradice západní k Ježíši Kristu a

apoštolskému hlásání, protože Euroazii odpovídá její tradice východní. Pak bude Církev dýchat oběma plícemi, západní i východní.

Pokání! Vykročme s Ježíšem do budoucnosti. Pravá evangelizace stojí teprve na prahu svého největšího rozmachu. Poznat Ježíše Krista a jeho učení a nechat Ho v nás žít a takto nést radostnou zvěst evangelia tam, kam jsme postaveni. *Říkám vám, že mnozí přijdou od východu... a budou stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v nebeském království* (Mt 8,11) Tomáš B.OP

+++

RABINDRANATH THÁKUR Když jsem byl mlád, byl můj život jako květ, květ, který dává několik plátků ze svého nadbytku, když přijde jarní vánek prositi k jeho dveřím, a nepocítí ztráty.

Nyní, na sklonku mého mládí, je můj život jako plod, který nemá čeho šetřiti a čeká, aby se obětoval úplně s celým břemenem své sladkosti.

Rabindranath Thákur - Česání ovoce II. Olomouc 1995 Votobia

+++

ZDROJ ŠÍLENÉHO CHAOSU

Všeteční pisálci a zvědavé kamery hledají představitele jakéhosi *nového světového řádu*, uvádějí tam přední zednáře a intrikány z řad zbohatlíků, kteří si nahromadili obrovské majetky z hlouposti a bídy celých národů. Odhalují zákulisní pletichy lidí, stojících v čele velmocí, ale také drobnějších mocností. George Orwell podobně jako H.G.Wells ve svých utopických románech popisují šílený koloběh, do kterého se dnes snaží přechytralí mocnáři uvrhnout zastrašované lidstvo, a přesto tito autoři nejdou ke kořeni celé věci. Všichni ti jmenovaní intrikáni, tvářící se jako šedé eminence, stojící za všemi otřesnými událostmi a procesy světa, jsou jenom ubozí prostředníci, sluhové a poskoci. Tito upíři lidstva jsou uměle udržovaní při trochu delším životě přijímáním adrenochromu odebíraného od milionů mrzačených dětí. Nakonec stejně skončí tito spiklenci na smetišti dějin jako bezejmenné existence, na které si ani jejich potomci nevzpomenou. I když mluví o jakémsi *novém světovém řádu*, zanedlouho jejich divuplodech ani pes neštěkne.

Původ dnešního chaosu není nikterak nový. Je starodávný, ale navzdory tomu je to jedna z nejméně objasňovaných stránek světa. Na tohle novináři ani reportéři ani internetoví bloudkové vůbec nemají inspiraci, aby to objevili a rozšířili. V pozadí jsou vysoce inteligentní tvorové, o kterých někdo mluví jako o vyspělejších mimozemšťanech, ale taky se dost mýlí. Každopádně mnohem rozumně uvažujícímu tvorovi není vůbec jasné, jak mohli tak strašně upadnout do hrozného průšvihů a chaosu takoví tvorové, jejichž rozum je mnohem pronikavější a vůle daleko silnější než ti nejchytřejší z lidí? Každý pád je přece vždy spojen s jistou nevědomostí, neboť upadá-li nějaký člověk, žene se vždy

za nějakým zdánlivým, klamným dobrem. Původce utopie však viděl vše jasně svým prozíravým rozumem, takže nemohl chtít něco jako dobro, co dobro nebylo. Mimo to byl od začátku odpoután od jakýchkoli vášní, které by ho strhly k pádu, jak je tomu v případě lidského úpadku. Jak byl tedy vůbec možný pád takových velikanů do chaosu?

Musíme si uvědomit, že z pojmu každého tvora vyplývá možnost chyby, takže tvor znamená

nedokonalost. Proto každý tvor je schopen chyby, a jde-li o tvora rozumového, je to záležitost rozumu. Úpadek tvora do chaosu znamená odchýlit se od náležitého usměrnění skutku. Chaos znamená nemístnou prázdnotu ve stvořeném kosmu vesmíru. Je to svévolné vyprazdňování kosmu.

Jak tedy mohl takový velikan vypadnout z kosmu a upadnout do chaosu při svém bystrém poznání? Takový pád nastává nejen tím způsobem, že si člověk svobodně volí zlo, které mylně pokládá za dobro. Tím způsobem však původce chaosu nemohl upadnout, protože jasně poznával, co je dobro a co je zlo. Úpadek však vzniká i tím, že někdo volí dobro nenáležitým způsobem, v nepatřičné míře. Potom nastalý pád je tu nikoliv kvůli té věci, která byla svobodně zvolena a učiněna, nýbrž kvůli způsobu, jakým byla vykonána. A taková úchylka z řádu a propadnutí do chaosu nepředpokládá nevědomost, nýbrž pouze nedostatek uvažování, které tu mělo být, nedostatek náležité pozornosti. A tímto způsobem chybil ďábelský původce chaosu, že se svobodným rozhodnutím obrátil ke svému sobeckému dobru, a nezachoval náležitý řád k patřičné normě vůle. Zamíloval si své vlastní dobro více, než odpovídalo jeho velikosti. Mohl milovat sebe, ale nikoliv více, než mu to odpovídalo, více, než mu bylo přiměřené. Zapomněl, nebo spíše zanedbal srovnat své dobro s Dobrem nejlepším, takže si zamíloval více sebe než to nejlepší Dobro. A tím postavil sama sebe na místo nejlepšího Dobra.

V prvním okamžiku tedy jeho rozum, jakož i jeho vůle směřovaly k nejlepšímu Dobru, totiž k Bohu, jenž je zaměřoval především k sobě. V následujícím okamžiku nastal praktický úsudek a volba, ale rozum, který měl jednat podle normy nejlepšího Dobra, na ni nedbal a ulpěl v pohledu na svou vlastní dokonalost. A tím nastalo vypadnutí z řádu, z kosmu, a jako trest propadnutí do chaosu. Říkám v prvním okamžiku a následujícím okamžiku, ale to říkám jen kvůli lidskému myšlení, protože ve skutečnosti to nemohly být dva okamžiky, nýbrž jediný okamžik jako záblesk.

Z toho pak také plyne, že první vypadnutí ze světového řádu bylo zapříčiněno přehnanou láskou k vlastnímu dobru původce chaosu ve světě, totiž

z pýchy, z níž pak vychází nenávist. Původce tohoto rozvratu světa se mohl dopustit jen takového úpadku, jehož je schopna ryze duchová bytost. Tento ničitel světového řádu se k tomu nemohl uchýlit z důvodů nepřiměřených požadavků těla, nýbrž jen ducha. Toužit po duchových věcech nemůže být samo sebou špatné, nýbrž jen potud, pokud tu není zachována správná míra, čili pokud si někdo žádá duchové věci, jaké mu neodpovídají. Pohrdat řádně stanovenou mírou, je projev pýchy ducha. Z ní pak vychází nenávist. Pokud si někdo chce svévolně uchvátit jediné svou vlastní vznešenost, tedy odmítá vznešenost kohokoli jiného, z níž se trápí, závidí mu ji a nenávidí jejího držitele.

Původce rozvratu řádně ustaveného světa chtěl být jako sám Zakladatel. Ovšem přirozený rozum dával původci chaosu ve světě jasné poznání, že se nemůže přímo rovnat Zakladateli. Chtěli být jako Zakladatel v tom smyslu, že chtěl mít jako poslední cíl to, čeho by dosáhl svou vlastní silou. Chtěl být v dosažení posledního cíle zcela nezávislý.

Důsledek působnosti šířitele chaotické utopie? – Rozhodný a zásadní odklon od nejlepšího Dobra, uvržení všeho dostupného pro šířitele chaoticky stále znovu rozvráceného světa do temnoty, věčná ztráta nejlepšího Dobra, ale na druhé straně také nemožnost dosáhnout absolutního, naprostého chaotického matrixu, nýbrž pouze místně a dobově omezené chaotické utopie. Rozum šířitele chaotické utopie sice zůstal ve své přirozené síle, nebyl docela zbaven přirozeného poznání, jaké mu náleží, ani jeho vůle rovněž nebyla zbavena své síly. Proto dál nenávidí všechno. A ten, kdo nenávidí a závidí, touží také škodit. Jeho vůle, která se jednou provždy definitivně odvrátila od nejlepšího Dobra, zůstává tak od daného Dobra odvrácená navěky. Zůstává věčně ve své zatvrzelosti, a proto věčně trpí. Čím trpí? Přílnutím ke zlu tak rozhodným, zásadním a pevným, že už jej od něho nikdo neodtrhne. Bude věčně nenávidět a neustále trpět nenaplněností, prázdnotou. Zlo vyhovuje jeho stavu nenávisti a zatvrzelosti tak dokonale, že i kdyby mu někdo nabízel dobro, nedokázal by je přijmout.

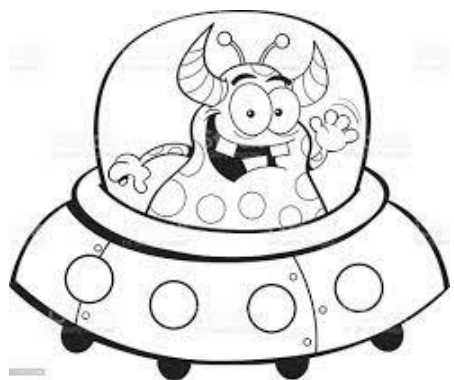
Přesto zůstává trvalou snahou šířitele chaotické utopie napodobovat všechno, co se týká nejlepšího Dobra, které jasně vyniká uprostřed celého vesmíru. Toto jasné vynikání napodobuje pomocí záblesků světla, a to podle toho, co vynalézavý člověk vyláká na přírodních darech. Toto mihotavé světlo hledá v rozhlase, filmu, televizi, internetu a dalších vymoženostech elektromagnetického záření. V nich modeluje a napodobuje jakýkoli projev milostivého přiblížení se nejlepšího Dobra k lidem. Pomocí nich třeba i různě rozvlňuje a libovolně zhušťuje vzduchovou atmosféru, ale i vodu oceánů, jakož i pozemskou pevninu, aniž by se jich sám dokázal dotknout svou duchovou podstatou. Spíše využívá jejich různé labilní stavy k jejich rozkolísání, aby tak vystrašil a poškodil člověka.

Jeho pronikavá inteligence, která mu nebyla odňata odtržením se od nejlepšího Dobra a jeho projevů, vidí velmi dobře, jak velké je jeho neštěstí.

Zde pramení jeho věčná nenávist a závist. Snáší velmi těžce, že je tu někdo, kdo miluje nejlepší Dobro nebo kdo to aspoň může milovat.

Mimo to můžeme pohlížet na úklady šířitele chaotické utopie také z hlediska věčného dopuštění Původce světa. Ten dopouští toto zlo, protože i jeho dovede užít k dobrému. Působením šířitele chaotické utopie má být člověk zkoušen, napravován po svých pádech, ale nakonec napřimován k nejlepšímu Dobru.

Šířitel chaotické utopie zůstává i po svém naprostém a úplném odklonu od nejlepšího Dobra vysoce inteligentním tvorem, dokonce inteligencí převyšujícím všechny lidi světa, a proto schopným škodit. Přednostně se jim snaží škodit pomocí umělé inteligence, kterou člověk vynalézá a vybavuje ji vlastností sebezdokonalování. Tak může snadno konat různé napodobeniny věcí nadpřirozených i mimopřirozených, protože může mnohé skutky, které člověk nedokáže. Je to přece vysoce inteligentní tvor, jehož vůle je silnější, než vůle všech lidí dohromady. Jeho činnost se proto vždy uplatňovala ve všech druzích magie, spiritismu, ba dokonce v různých druzích pohanských náboženství. Tyto tak zvané zázraky d'áblů můžeme shrnout ve čtyři druhy:

Předně může působit na lidské smysly. Proto v nich může vzbudit zdání něčeho, co se vymyká přirozeným zákonům přírody. Jsou to různé klamy smyslů.

Vzhledem k neobyčejné hbitosti dovede snadno a velmi rychle jednu věc nahradit druhou jako na příkladech pohyblivých a velmi proměnlivých létajících nedefinovaných předmětů.

Díky lidským vynálezům v oboru genetického inženýrství a klonování se dovede zjevovat v podobně utvořeném těle.

Dovede svou činností uspišit nějaký přirozený proces, jako na příklad zemětřesení v místech vystupňovaného seismického tlaku zemských desek, nebo urychlit vznik tsunami, uspišit srážení mraků k bouři a přivodit následné pozemské záplavy nebo rozsáhlé požáry, povzbudit sopečnou činnost vnitřně napjatých vulkánů, a to v návaznosti na lidské vynálezy v oboru dálkového elektromagnetického a skalárního působení směrovanou energií. Nemůže však to, co nemůže sama stvořená příroda.

Tím vším, jak je vidět v dnešním světě je šířitel chaotické utopie velmi nebezpečný člověku. Jenže člověk se může ubránit. Stačí síla víry. Ve víře se musíme vždy duchovně spojovat s ostatním i lidmi s Původcem světa a všech darů přírody a s jeho duchovními tvory. Syn Boží Ježíš Kristus nás ubrání.

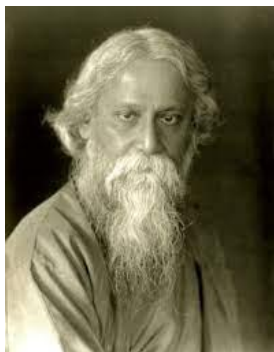
Takže jak na to?

Modlitbou a prosbou o prohloubení naší víry a rozumového nazírání, ale nebude to jen tak snadný dar probuzení, jak se na první pohled zdá. Každý musí

vykročit za hranice svých zvyklostí, a to není žádný špás. Vzpomeň si na Abraháma, jak byl veden vykročit ze své země někam do neznáma. Jen do toho, pomoc je nablízku.

Čerání hladiny kosmického oceánu šířitelem chaotické utopie ovšem nikdy neustane. Třebaže každý nový výron chaotického záchvatu bude mít bezpochyby širší kosmický rozsah, přesto bude mít pokaždé kratší a kratší trvání. Až na konci věků to bude jen kratičkový záblesk paroxysmu kosmického ticha. Kristus totiž kraluje, Kristus žije, Kristus vládne všem! Pak celý kosmos nabude podoby vtěleného Syna Božího. Tomáš Bahounek OP

+++

RABINDRANATH THÁKUR *Bud' připraveno k odplutí, mé srdce, ať prodlévají ti, kteří musí!*

Tvé jméno bylo voláno pod jitřní oblohou.

Nečekej na nikoho!

Touhou poupěte je noc a rosa, avšak rozvité květ volá po svobodě světla.

Protrhni svůj příkrov, mé srdce, vzhůru!

Rabindranath Thákur - Česání ovoce VIII. Olomouc

1995 Votobia

+++

KLONY A BIOROBOTY

Při klonování jde o umělé rozmnožování DNA nějakého člověka. Pokusy s klonováním lidských embryí jsou hlášeny od konce 90. let 20. století. V červnu 1999 vědci z amerického státu Massachusetts jako jedni z prvních naklonovali lidská embrya, která ale museli podle amerických zákonů do dvou týdnů usmrtit.

Velký ohlas ve vědecké komunitě způsobil r.2018 čínský vědec Che Ťien-kehuej, který nejenže lidská embrya modifikoval, ale také je vložil do dělohy. Loni v říjnu se pak z jednoho těhotenství narodila dvojčata, holčičky LuLu a Nana, první geneticky modifikované děti na světě. Vědec to oznámil před rokem, 25. listopadu.

Badatel ze Šen-čenu využil takzvanou zkušební techniku CRISPR/Cas9, s níž se údajně dá vyměnit defektní gen. Zaměřil se přitom na receptor CCR5, který umožňuje vstup viru HIV do buňky. Che tvrdil, že jeho cílem bylo umožnit HIV pozitivním otcům zplodit děti, u nichž by bylo nižší riziko nákazy tímto virem způsobujícím syndrom získaného selhání imunity (AIDS). Výsledek je naprosto pochybný proto, že defektní gen nelze řešit mechanickou výměnou, neboť za biochemickou skladbou lidské DNA je ještě jemnější skladba plazmatická, vědecky zatím neprobádaná.

Ve skutečnosti dnes existuje velké množství lidských klonů. Celá věc spočívá v tom, že představitelé nevoleného *hlubokého státu* si uvědomili, že se

jím nepodaří podmanit si čisté lidské duše až do konce. Všechny pokusy globalistů „omámit“ široké masy plynulými pásmy masmediálních představ, ba i elektromagnetickými „kouzly“ trojrozměrného světa, jako bouřemi, zemětřesením, tsunami a jinými pohromami, cíleně prováděnými elektromagneticky, a dokonce i světově šířenými infekcemi a mocnostmi hromadně nařizovaným očkováním pochybnými vakcínami proti umělým infekcím, zklamaly.

Proto k udržení se u moci a pokračování ve svých plánech na ovládání lidstva, zavádějí obrovské množství klonů do lidské společnosti, jejichž chod, zahrnující jednání, chování, postoje, zvukové aj. smyslové projevy, by měly

zcela pod jejich kontrolou. Tyto nevolené elity tedy provádějí klonování lidí v laboratořích v jiných zemích. Bůh však uděluje i klonům člověka nesmrtelnou duši, která je nutně vede k odklonu od zvráceného záměru jejich zhotovovatele. Navíc je klon jakožto uměle nepřírozeně rozmnožený Boží obraz, vybavený rozumem a svobodnou vůlí, a je schopen dále uměle nepřírozeně zhotovovat další a další klony z převzatého výchozího lidského DNA. Ovšem každý nový klon představuje zmrzačeného následníka lidského rodu. V každém novém klonu je víc a více rozdirána jizva hříchu lidských prarodičů, a ta vede k novým znetvořeninám lidské DNA.

Pěstování klonů je zcela nepřírozené a zvrácené, odporující stvořitelskému záměru Božím i vykupitelskému dílu Páně. Přivolává na jejich původce velkou pohromu a zkázu. Za tyto ubohé bytosti je třeba se modlit, protože Pán Ježíš umírá na kříži za spásu všech nesmrtelných duší. Je u nich velké nebezpečí, že se vzbouří a v zoufalém výpadu proti zvráceným původcům, zničí i samy sebe.

Pěstování klonů je nejen nepřírozené a zvrácené, ale také velmi náročné nejenom s ohledem na tajné umístění a vedení biolaboratoří na odlehlých místech v zaostalých zemích, ale i s ohledem na náročnost samotného procesu klonování. Proto mnohem jednodušší a méně náročné je pro nevolený *hluboký stát* vytváření a zavádění biorobotů. Bioroboti jsou technické výtvoř, používající též nejrůznější organické látky lidského původu, získávané z uměle vypěstovaných buněk rozmanitého rázu jako kostní, svalové, kožní, neuronové, aj. Místo mozku však mají počítač s programem, napodobujícím nějaký okruh civilizované lidské činnosti. Tyto organické robotické bytosti, postrádající nesmrtelnou duši, a následně také nemají rozum ani svobodnou vůli.

Těmto biorobotům jsou svěřovány toutky stínové vlády, za něž lze považovat také hlavy různých států, poskytují se jim různé výhody. Jim se také ukládá, aby je v pravý čas jakoby demokraticky volili.

Takovým způsobem doufají, že se udrží u moci na úkor převahy hlasů cizinců, kteří zaplavují jejich země, neboť původní obyvatelé těchto zemí již ve své většině chápou, kdo jim skutečně vládne a komu jejich hlavy států slouží. Proto je nyní velmi důležité rušit a ničit programy uložené v těchto biorobotech. Tuto činnost lze provádět kombinovaným působením elektronickým, ale i mechanickým, chemickým, ale vždy také pomocí meditací a modliteb.

Obracejme se na nebeské přímlyvce lidstva, tedy především nejbl.Pannu Marii, a dále na důležité nebeské patrony národní a státní, a vyprošovat u našeho Pána přesměrování programů biorobotů k zapojení do budování Božího království.

Kéž naší drahé Evropě nechybí ochrana jejích svatých patronů: sv. Benedikta, sv. Cyrila a Metoděje, sv. Brigity, sv. Kateřiny a sv. Terezie Benedikty od Kříže, mužů a žen, kteří se z lásky k Pánu neúnavně vydávali ve službě nejchudším a k užtku lidského, sociálního a kulturního rozvoje všech evropských národů.

Můžeme se být jisti, že oni najdou tu nejpříznivější variantu vývoje událostí, aby se vše dělo pro nejlepší dobro všech, protože na rozdíl od vás jsou schopni vidět, co se děje nejen na fyzické, ale i na duchovní úrovni lidstva.

A naším úkolem je vyprosit vydechování Ducha Svatého od našeho Pána Ježíše Krista do celého lidstva a neutralizovat škodlivý a ničivý vliv falešného vládce světa a jeho spiklenců. Tomáš Bahounek OP

+++

VELIKONOCE

BERÁNEK BÍLÝ V PEŘINCE SPÍ.
KRISTUS PÁN KLUŠE NA OSLÁTKU.
SNÍTKU KOČÍČEK S DENTLIČKOU
DĚVČATA DAVÍ NA PAMÁTKU.
KRASLICE ČARODĚJ MALUJE.
HRDÉLKO SKRIVÁNČÍ PLESÁ.
ŘEHTAČKY KLUKŮ VZKŘÍSILY
FIALKY VE STÍNU LESA.

Zd.Řezníček 1929

+++

Mistr Eckhart Kázání o nalezení Ježíše

V Lukášově evangeliu čteme: „Když měl náš Pán dvanáct let, šel s Josefem a Marií do chrámu v Jeruzalémě, a když se zase vraceli domů, zůstal Ježíš v chrámu. oni to však nevěděli. Až cestou ho začali postrádat, hledali ho mezi svými příbuznými a známými a mezi množstvím lidí, ale nenašli ho. v tom

množství se jim ztratilo. A proto se museli vrátit opět tam, odkud přišli. a když se znovu vrátili do chrámu, odkud vyšli, našli ho tam.“ (Lk 2,42-46

Opravdu, právě tak i ty, máš-li dosáhnout tohoto vznešeného rození, musíš se oprostit od „množství“ a vrátit se zpět k počátku a do základu, z něhož jsi vyšel. Všechny síly duše a veškeré její působení to všechno je ono „množství“. Paměť, rozum a vůle, to vše tě přivádí k mnohosti. proto se musíš ode všeho oprostit: od smyslového vnímání, představivosti a vůbec všeho, v čem sám sebe nacházíš nebo se snažíš najít. Pak můžeš dosáhnout tohoto rození, jinak tomu ani být nemůže, to mi věř! Pána ale nikdy nenajdeš mezi přáteli, ani „mezi příbuznými a známými“. spíše se mezi nimi člověku úplně ztratí.

Položme si proto otázku, zda vůbec člověk může dosáhnout tohoto rození v „množství“ věcí, jež sice mohou být božské, ale přesto je přijímá

zvenčí prostřednictvím smyslů. jako třeba jisté představy o tom, že Bůh je dobrý, moudrý, milosrdný nebo cokoliv, co rozum dokáže sám o sobě pojmut, že to je božské. copak může člověk takto dosáhnout onoho rození?

Opravdu, to asi ne! Protože i když je toto „množství“ věcí dobré a božské, přece jen přichází zvnějšku prostřednictvím smyslů. Jenže vše musí vycházet jediné a pouze zvnitřku, od Boha, má-li toto rození pravdivě a jasně zazářit, a veškeré tvé konání musí ustát, všechny tvé schopnosti musí sloužit Jemu, a nikoliv tobě. Má-li se toto dílo završit, musí ho vykonat

toliko Bůh a ty to dílo prostě musíš strpět. Pokud se opravdu oprostíš od své vůle a svého vědění, Bůh k tobě jistě a ochotně přijde se svou moudrostí a tobě vzejde světlo. Kde Bůh bude takto sám sebe poznávat, tam tvé poznání nemá místa a není ti ani ku prospěchu. Nedomnívej se, že bys svým rozumem mohl dosáhnout poznání Boha. Má-li se Bůh v tobě zaskvět svým božským světlem, tvoje přirozené světlo ti v tom vůbec nepomůže. Spíše bys měl dojít k čirému nic a zcela ze sebe vyjít. teprve tehdy tě navštíví Bůh se svým světlem a s Ním se ti vrátí všechno to, čeho ses vzdal, a ještě natisíckrát více, a kromě toho v novém hávu, který v sebe halí úplně všechno.

V evangeliu se k tomu váže jedno podobenství. Když náš Pán přátelsky rozmlouval u studny se Samaritánkou, ta pak nechala stát svůj džbán, běžela do města a zvěstovala lidem, že přišel pravý Mesiáš. Lidé jejím

slovům nevěřili. vyšli s ní ven a sami ho uviděli. Tu pak jí řekli: „Nevěřili jsme tvým slovům, nýbrž uvěřili jsme až teď, a to proto, že jsme ho sami spatřili.“ Vpravdě ti tedy žádná světská zkušenost ani tvá vlastní moudrost ani celé tvé poznání neumožní poznat Boha jako Boha. Chceš-li poznat Boha jako Boha, musí být tvoje vědění čisté nevědění a musíš zapomenout sebe sama i veškeré stvoření.

Ted' třeba řekneš: „Tak pane, co si pak můj rozum počne, když se oprostí ode všeho konání? Je tohle to nejlepší pozvednout svou mysl k nepoznávajícímu poznání, které ale možná ani není? Protože jakmile jsem už něco poznal, nemůže to být nepoznané a já už bych neměl být uprázdněný a oprostěný. Mám tedy být v naprosté temnotě?“

No ovšem! Nikdy na tom nemůžeš být lépe, než když budeš přebývat v temnotě a nevědění.

„Ach, pane, mám se tedy toho všeho vzdát a nikdy se k tomu nevracet?“

Opravdu, vpravdě se k tomu už nikdy nevracej.

„Co však je tato temnota, jak se nazývá nebo jaké je její jméno?“

Jediné jméno, které má, je „schopnost přijímat“, jež rozhodně nepostrádá bytí ani neznamená nedostatek, nýbrž je schopností přijímat, která ti umožní se zdokonalit.

A to je důvod, proč už odtud není návratu. Kdyby ses snad přesto jednou vrátil, nestalo by se to na základě nějaké pravdivé pohnutky, nýbrž čehosi úplně jiného, roztěkanosti smyslů, divadla světa či svodů ďábla. Svolíš-li však k tomuto návratu, nutně upadneš do hříchu a zajdeš tak daleko, až propadneš věčnému zatracení.

Není tudíž nějaký návrat. musíme se jen s horlivostí neustále prodírat kupředu, a tak nabýt a docílit této schopnosti. Není tomu konce, dokud není tato schopnost přijímat úplně prodchnuta bytím. A jako je hmota neustále v pohybu, dokud nepřijme všechny možné podoby, právě tak nikdy nespočine rozum, dokud jeho schopnost nedojde naplnění.

K tomu říká jeden pohanský mistr: „V přírodě není nic, co by bylo rychlejší než nebe. to svým během předběhne vše.“ A opravdu, přece je mysl člověka hbitější. Představme si však, že by tato schopnost zůstala nedotčena, neposkrvněna a nepohnuta nízkostí a obhroublostí věcí, pak by předčila i tu nejvyšší z nebeských sfér a nespočinula by, dokud by nedospěla k tomu nejvyššímu, kde bude přijímat to nejlepší dobro, jímž je Bůh.

Ptáš se tedy, jaký prospěch může plynout z naplňování této schopnosti, ode všeho se oprostít a odloučit, blaze setrvávat v temnotě a nevědění a nevracet se zpět?

Je tu naděje, že dospěješ k Tomu, který přece je veškerenstvem! A čím více se sám od sebe oprost'uješ a oddáváš se onomu nevědění, o to blíže

budeš Bohu. O této poušti píše Jeremiáš: „Uvedu svou přítelkyni na poušť, budu jí promlouvat k srdci.“ Právě Slovo věčnosti je slyšet jen v osamění, když člověk je jako poušť a oprostí se sám od sebe a veškeré rozmanitosti. Po opuštění a oprostění toužil prorok, když řekl: „Ó, kdybych měl křídla jako holubice, zaletěl bych a došel pokoje.“

Kdy dojde člověk klidu a pokoje?

Vpravdě jen tehdy, když přilne k oproštění, opustí vše stvořené a vykročí na poušť. David k tomu říká: „Lepší je den jeden v síních tvých než jinde tisíce. zvolil jsem sobě raději být opovrženým v domu mého Boha, nežli přebývat ve Stáncích hříšníků.“

Tak teď bychom mohli říct: „Ach, pane, je to opravdu nutné, aby se člověk všeho zřekl, zevně i niterně, a odešel na poušť ? Síly duše a to, jak ona jejich prostřednictvím vnímá toho všeho se máme vzdát ?

Je to přetěžká chvíle, když Bůh zanechá člověka bez opory, jak praví prorok: „Běda mi, moje vyhnanství přetrvává“, jestliže Bůh takto prodlužuje moje vyhnanství, aniž by mne osvětil, promlouval ke mně nebo ve mně působil, jak to učíte a vysvětlujete. Nachází-li se člověk v takovém stavu čirého nic, nebylo by pak lepší, aby udělal cokoli, co by zapudilo tuto temnotu a vyvedlo jej z oné pouště? Aby se třeba modlil nebo si četl nebo poslouchal kázání nebo se věnoval jiným činnostem, jež jsou právě tak ctnostné, a tím si pomohl?“

Nikoliv, tím si bud jist! Pamatuj, pro tebe je nejlepší být v naprostém pokoji tak dlouho, jak je to možné. To je jisté. Tento stav nemůžeš zaměnit za jiný, aniž bys došel škody. Mohl by ses částečně snažit sám a částečně by ti mohl pomoci Bůh. Takhle to ale není možné. Nelze si myslet či doufat, že se ti samotnému podaří připravit se rychleji, než když tě navštíví Bůh, aby ti pomohl. Ale i kdyby tomu tak bylo, že ty by ses připravil a Bůh by vykonal své dílo nebo tě navštívil, což je nemožné, pak bys měl vědět, že jakmile Bůh shledá, že jsi připraven, musí působit a navštívit tě. Nemysli si, že Bůh je jako nějaký tesař, který pracuje, jak se mu zlíbí a záleží jen na jeho libovůli, zda něco udělá či nikoliv. Ne tak Bůh. Jakmile Bůh shledá, že jsi připraven, začne působit a navštívit tě, právě jako když je vzduch průzračný a sluneční svit se musí rozlévat a nic tomu nezabrání. Jistěže, byla by to velká nespravedlnost Boží, kdyby v tobě nevykonal své velkolepé dílo a nezahrnul tě velikým dobrem, shledá-li, že jsi úplně oprostěn.

A tak nás o tom zpravují i mistři, že v tu samou chvíli, kdy je zárodek dítěte v lůně matky připraven, Bůh vdechne do těla živoucího ducha, který je duší. Duše je totiž formou těla. Ta připravenost i to vylévání představuje jediný okamžik. Když se dílo přírody završí, projeví se milost Boží: v tu samou chvíli, kdy je duch připraven, vstoupí do něj Bůh neprodleně a bez váhání. V Janově Zjevení se píše, že náš Pán řekl lidem: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču. zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu

s ním večeřet.“ Nemusíš Ho nikde hledat, stojí už přede dveřmi tvého srdce. stojí tam, vyhlíží a čeká, koho nalezne připraveného, kdo Mu otevře a vpustí Ho dovnitř. Nemusíš Ho přivolávat někde zdaleka. Nemůže se dočkat, až Mu otevřeš. Touží po tobě tisíckrát víc než ty po Něm. To otevření i to vstoupení představuje jediný skutek.

Ted' bys mohl říci: „Jak je to možné? Já Ho nevnímám.“

Tak dávejte pozor! Není v tvé, nýbrž v Jeho moci být si Ho vědom. Bude-li chtít, ukáže se, avšak může se také skrývat. To měl na mysli Kristus, když pravil k Nikodémovi: „Duch, kde chce, vane a slyšíš jeho hlas, ale nevíš, odkud přijde, ani kam jde.“ Tak pravil, a přitom si protiřečil: „Slyšíš, ale nevíš.“ Nasloucháním docházíme poznání. Kristus tím myslel, že nasloucháním do tebe sestupuje nebo tě naplňuje. jako by tím chtěl říci, přijímáš ducha, a přece o tom nevíš nic. Pamatujte! Bůh nemůže nechat nic prázdné nebo nenaplněné. Bůh i příroda nemohou strpět, aby něco zůstalo prázdné nebo nenaplněné. Proto i kdyby ses snad domníval, že Ho nevnímáš a nic Božího v sobě nemáš, přece tomu tak není. Nebo kdyby byla pod nebesy nějaká prázdnota, ať už jakákoliv, malá či velká, buď by ji přitáhla nebesa nahoru, nebo by nebesa musela sestoupit a naplnit ji sama sebou. Bůh, který stvořil přírodu, rozhodně nikdy nestrpí, aby něco zůstalo prázdné nebo nenaplněné. Proto setrvávej v pokoji a od tohoto stavu prázdnoty se neodvracej. protože kdyby ses od Boha v tuto chvíli odvrátil, nikdy víc už by ses k Němu nepřivrátil.

Ted' bys mohl říci: „Tak pane, stále považuješ za samozřejmé, že jednoho dne musí k tomuto rození dojít, že se tento Syn narodí i ve mně. Nemohl bych tedy obdržet nějaké znamení, podle něhož bych poznal, že se to opravdu stalo?“

Určitě, jsou jistá znamení, a rovnou tři! O jednom z nich bych ti ted' rád něco řekl. Často se mě ptají, zda je možné, aby člověka už neomezoval čas, mnohost či hmota. Ano, dozajista! Jakmile toto rození vpravdě nastane, nemůže ti to stvořené už překážet, nýbrž tě to všechno přivede k Bohu a tomuto rození. Vezměme blesk jako podobenství. Cokoli zasáhne, ať je to strom, zvíře, nebo člověk, to rázem promění k obrazu svému. A i kdyby k němu člověk stál zády, stejně ho k sobě okamžitě obrátí čelem. I kdyby měl strom tisíc listů, všechny se otočí lícem směrem k úderu blesku. Vidíš, a tak budou bleskurychle obráceni všichni, které zasáhne toto rození, ať už je v tu chvíli kdo chce jaký grobián. Vždyť, co ti předtím bylo na překážku, to ti nyní nejvíc pomáhá. Když obrátíš tvář k tomuto rození, nezáleží už na tom, co vidíš neb slyšíš. nevnímáš totiž už nic jiného, než jen to, že ses všem věcem odrodil. Veškerenstvo se ti prostě stane Bohem, neboť ve všem postřehuješ toliko Boha. Podobá se to tomu, když se člověk dlouho dívá do slunce. kam potom pohlédne, tam vidí obraz slunce. Když to schází, toto usilování o Boha a Jeho hledání ve veškerenstvu, pak v tobě ono rození není.

Ted' se třeba zeptáš: „Má se člověk, který dospěl tak daleko, ještě zabývat pokáním, nebo něco zanedbá, když od něj upustí?“

Tak slyšte! Život v pokání, ať je to půst, bdění, modlitba, klečení, sebetřýznění, nošení hrubých košil, spaní na tvrdé posteli a tak dále, byl určen mimo jiné proto, že se tělo a tělesnost neustále protiví duchu. Tělo je často pro ducha příliš hrubé. téměř pořád spolu zápasí, jsou ve věčném sváru. Tělo je na zemi silné a zdatné, neboť je tu doma. Svět je mu ku pomoci, země je jeho domovem, pomáhají mu zde jeho druzi: krmě, pitky a rozmařilý život. to vše se duchu protiví. Duch je zde na zemi cizincem. jeho druzi a celý jeho rod jsou však v nebi: tam má zase on dobré přátele, vedeli o nebe zápas a učiní jej svým domovem. A tak aby se duchu v této pustině přispěchalo na pomoc a tělu se tento zápas jaksi ztížil, aby nepřemohlo ducha, vezmeme na sebe břímě pokání, jež učí tělo kázni, takže mu duch dokáže vzdorovat. Účelem všeho je ovládnout jej. chceš-li však udržet tělo v područí a ujařmit ho tisícerými pouty, pak mu nasad' chomout lásky.

Láskou ho přemůžeš nejrychleji a nejpevněji ujařmíš. Proto Bůh u nás nečeká na nic jiného než na lásku. Neboť s láskou je to jako s rybářskou návnadou. rybář Bez ní rybu nechytí. Rybář si je svou rybou jistý, teprve až zabere. Může sebou mrskat jakkoliv, už mu neuteče. A já pravím, že právě tak je tomu i s láskou. Kdo padne do tenat lásky, je spoután nejpevněji, a přece je to sladké břímě. Kdo na sebe uvalil toto sladké břemeno, obdrží více a dojde dále než přes mnohé pokání a sebetřýznění, které na sebe někdo vezme. Takový člověk dokonce snese a radostně vytrpí vše, čím jej Bůh navštíví, a dobromyslně odpustí každé zlo, kterým bude stížen. Nic tě nepřiblíží Bohu více než toto sladké pouto lásky a Bůh ti pak nebude cizí. Kdo našel tuto cestu, nehledá už jinou. Kdo se chytil na tuto návnadu, ten je chycen celý, takže jeho nohy, ruce, ústa, oči, srdce a vše, co člověk má, musí navždy patřit Bohu.

Ničím jiným nepřekonáš lépe tohoto nepřitele a neubráníš se mu, aby ti neškodil, než láskou. Proto stojí psáno: „Silná jako smrt je láska, neúprosná jako peklo.“ Smrt odloučí duši od těla, láska však odděluje od duše všechno. láska v žádném případě nestrpí nic, co není Bůh nebo Boží. Kdokoliv padne do tenat lásky a putuje cestou lásky, ať už vykoná cokoli, vůbec na tom nezáleží. Pak opravdu nezáleží na tom, zda vůbec něco koná či nikoliv. A přece i ten nejnepatrnější skutek nebo dílo takového člověka má pro něj samotného i všechny lidi více užitku a nese více plodů a Bohu je milejší než všechny skutky lidí, kteří jsou sice prosti smrtelných hříchů, ve srovnání s tímto člověkem však je jejich láska druhořadá. Nečinnost takového člověka přináší více užitku než činnost těch druhých. Proto se starej jen o tuto návnadu a buď blažen tím, že jsi uchvácen, a čím více jsi uchvácen, tím více jsi oproštěn.

Abychom takto padli do tenat lásky a byli koneckonců oproštěni, k tomu

nám dopomáhej Bůh, který je sám láskou. Amen.

+++

RABINDRANATH THÁKUR Sanatan modlil se na břehu Gangy, když přistoupil k němu Brahmin v cárech a pravil: *"Pomoz mi, jsem chudý!"*

"Moje miska na almužnu je vše, co mám," odpověděl Sanatan, všechno ostatní jsem rozdál."

...Tu si Sanatan vzpomněl, že našel kdysi drahocenný kámen mezi oblázky na břehu řeky a skryl jej v písku, myslé, že by ho někdo mohl potřebovat.

Ukázal to místo Brahminovi, který s úžasem vyhrabal drahokam.

Brahmin seděl na zemi a přemýšlel v samotě, až slunce zapadlo za stromy a pasáci hnali domů svá stáda.

Pak povstal, přistoupil váhavě k Sanatanovi a řekl: *"Mistře, dej mi nejmenší drobet toho bohatství, které pohrdá vším bohatstvím světa."*

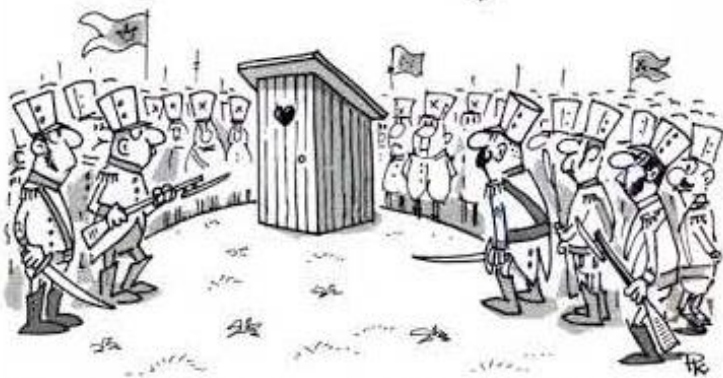
A drahokam hodil do vody. Rabindranath Thákur - Česání ovoce Olomouc 1995 Votobia,

+++

ZÁPAD A VÝCHOD NA KŘÍŽOVATCE DĚJIN

Západní kultura je ohrožena tím, že jí chybí jednotná kulturní idea. Pouhou vnější civilisací nelze žít. A tak ji z jedné strany ohrožuje vyčerpaná západní technokracie, vedená blokem zbrojařských hyen, s druhé strany úspěšný východní čínský hybrid, spojující prvek soukromopodnikatelský, prvek vysoce kvalifikované digitálně-manažerské elity a prvek komunistického ohledu

tělesnou stránku člověka, a dále indiští šířitelé buddhistických a jiných nauk Východu. Mnozí chtějí toto sjednocení docílit politicky, nebo hospodářsky pomocí digitálních peněz, či technicky pomocí robotizace.

Rok 1775: Císařská vojska u Chlumce trpělivě čekají na posledního sedláka.

Boží děti však zajímá kulturní problém jako jeden z prostředků, jímž má být kulturní odkaz řecko-křesťanský chráněn před náporom rozličných výstředností.

Život v Kristu počíná v soustavném šíření a oběhu hodnot evangelia, ve stálé výměně daných hodnot. Jde tedy o to, aby se hodnoty opět vyměňovaly. Bude-li opět obnovena oblast vzájemného sdílení mezi národy, pak také bude utvořena opět duchovní jednota lidstva.

Vtělený Bůh je a zůstane tvůrcem onoho spojení, které je podkladem západní kultury, nemůže k tomu přihlížet lhostejně. Dnešní Západ je vyčerpán svým racionalismem. Jeho zaměření je jednostranně rozumové, technické, strojové, digitální, obchodní. Ve srovnání s východními křesťany lze říci, že Západ má spíše dobrou hlavu než dobré srdce.

Už nejstarší památky lidské kultury obsahují myšlenku věčného a trvalého míru. Problém trvalého míru je nejzákladnější otázkou lidského soužití. Je v podstatě možný jen dvojí názor na vesmír. Buď je svět chaos nebo je kosmos. Vnější svět je chaos, ale svět ducha je pořádek, řád, kosmos. Věčný mír je možný především ve oblasti vnitřní, myšlenkové, a teprve se zpožděním se mravně projeví ve světě vnějším.

Pán Ježíš počítá s lidskou povahou, počítá s danými skutečnostmi a vychovává lidstvo znenáhla. Nehlásá sociální utopie. Ví, že pokoj existuje toliko pro lidi dobré vůle a že k této dobré vůli je třeba lidstvo teprve vést.

Křesťan není idealista. Křesťan je realista. Mír nelze dosáhnout okamžitým odzbrojením, protože se stále budou vyskytovat ti, které k mírovému soužití nelze přesvědčit pouze horským kázáním. Idea odzbrojení je tedy výkřikem Hurvínka. Jeví-li se někomu svět jako chaos, pak se musíme snažit, abychom tam vnesli ze svého nitra do něho soulad: Veškerá mírová výchova školská a masmediální, v níž jistě sport, olympiáda a jiné soutěže mají své dobré místo, zůstává však kostrou, chybí-li jednotný světový názor v Kristu. Svět potřebuje jedinou společnou ideu v živém Ježíši Kristu, protože jinak bude místo oltáře vztyčen pult, místo kříže počítač, místo bible účetní kniha.

VÝHLEDY V POVÁLEČNÉ DOBĚ:

Poválečná doba vyznačuje se zvýšeným mírovým snažením, ale také mravním zhrubnutím. Kde nalezneme dnešní roztržštěný svět společnou ideu?

Úžasné výkonný čínský společenský hybrid zaštitěný komunismem se stává cílevědomým nositelem Východu na Západě, který se odcizuje starobylé ctižádostivosti Ruska být šířitelem tradičních západních hodnot na Východě.

*Nebojte se, máme rozkaz jenom uklidnit situaci.
Uvidíte, jaký tu bude klid, až to tady všechno rozstřílíme.*

Východ přebírá digitální podnět Západu a rozšiřuje robotizaci planety a vesmíru roboty s chlazeným laserem, neviditelnými letadly i plavidly, ale i robotickým budováním atomové elektrárny na Měsíci, atd.

Lidstvo lze zachránit pouze jednotnou kulturní duchovní náplní. Předváděné základy západní kultury jsou křesťanské, kdežto čínský Východ je praktickým pozitivistou, ale časy se mění. Původní čínské *tao* není příliš vzdálené od *logos* evangelisty Jana. Moderní Západ křesťansky vychládá a vážne v technicismu.

Čím více se západní člověk vzdaluje od společných ideálů a od Ježíše Krista, a ztrácí kristocentrickou orientaci, tím více roste vítězství pozitivismu, který má Východ dlouhodobě zažitý. Jednostranná

digitální orientace,

komercializace veškerého života je nebezpečná. Evropa se blíží stále více Východu tím, že i v ní, podobně jako u Číňanů, ztrácí stále více význam lidská osobnost, nekonečně hodnotná, a že v ní vládne široká masa prostřednosti. Dnešní Čína je ovšem na vyšší úrovni, než pouze komunistické. Čína je úspěšně systematicky hybridizovaná: slučuje v sobě prvek manažerské elity, prvek kapitalistického individualismu a vše propojuje idea komunismu.

Společnost bez společného ideálu v živém Kristu a jeho tajemném Těle však zůstává jenom soustavným chaosem.

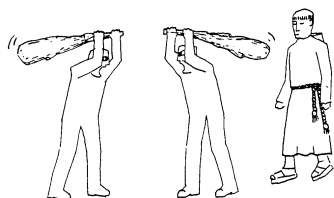
Dříve bylo křesťanství kvasem v západní kultuře. Jenže jak je to s dnešním křesťanstvím na Západě?

Jak je to možné, že křesťanství navenek předváděné na Západě, není schopné zabránit hrůzám třetí světové války, prováděné zástupně na cizích územích pomocí cizích populací? Je jisté, že kdyby křesťanství bylo na Západě dostatečně živou silou, nebyly by mohly zájmy falešného vládce světa převládnout!

Dnešní Západ se musí domluvit s Východem. Pakliže se Západ a Východ nedomluví, pak je dnešní Západ vydán na milost a nemilost podnikavosti zbrojařských hyen, což posléze vyvolá přirozenou reakci počínštění Západu. **Akce přirozeně vzbuzuje reakci, anebo se otevírá nadpřirozená cesta.** Tedy je tu velká křižovatka. Stojíme na křižovatce dějin.

Co dělá Církev v době, kdy se světem valí panství digitalizace, teleportace, robotizace? Robot – dron se stává našim pánem. Ve třetí světové válce, namířené Západem pod falešnou vlajkou v zástupných zemích a zástupných populacích proti Východu, prožíváme strašnou zkušenost, že se robot – dron bouří proti člověku. Hmota se bouří jako to koště, oživené

čarodějným učněm v Goethově Faustovi. Za třetí světové války poznáváme, že na nejrychlejších raketách a skalárních zbraních přináší člověk svou — smrt.

Člověk, snažící se zúžit svět na pouhá digitální data a čísla, se nakonec stává sám číslem, čárovým kódem, pouhou součástí armády, číslem bez individuality, bez vědomí nekonečné hodnoty každé jednotlivé lidské duše, za kterou umírá Ježíš Kristus na kříži. Národy dlouhodobě ovládané fašismem a nacismem se po válce přirozenou reakcí upadají do komunismu.

Co činí křesťané?

Církev pořádá **eucharistický kongres**, kde chce všechny vymoženosti novodobé technické civilizace od počítače až po robotizaci a

teleportaci postavit do služeb eucharistického Krista. Ukazuje, že technický pokrok nemusí být válečným nebezpečenstvím, nýbrž může být i zárukou míru, když se postaví se do služeb ducha, do služeb Spasitele lidstva.

Jinými slovy řečeno: Skutečným poslem pokoje a mírovým činitelem může být jedině ten, kdo má Kristův klid a mír ve svém srdci a má pokojné svědomí. Člověk d'ábelsky rozervaný, který nese v sobě neklid, nemůže být rozsévatelem pokoje, i kdyby věnoval celý svůj život tomu, aby zabránil válkám a revolucím.

Je-li pravda, že evropanství spočívá především ve výměně hodnot, hlavně hodnot kulturních, jejichž jádrem je kult, pak je třeba, aby se tyto kulturní hodnoty staly zase navzájem přístupnými, aby národy našly cestu k sobě, aby válkou rozbíjené společenství mezi národy bylo znovu obnoveno. Poválečný Západ má však velmi málo autorit, nepostižených dosavadními výstřednostmi Západu. Široké masy, mediálně decimované, přežívají s pohádkou *O pejskovi a kočičce*, vyjadřující idealistický sen o bezkonfliktnosti. A tak může být Západ předběhnut evangelizací z Východu. *Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království. (Mt 21,28)*

Zbývá pouze prosit Boha a Matku Boží o pomoc modlitbou růžence. TB

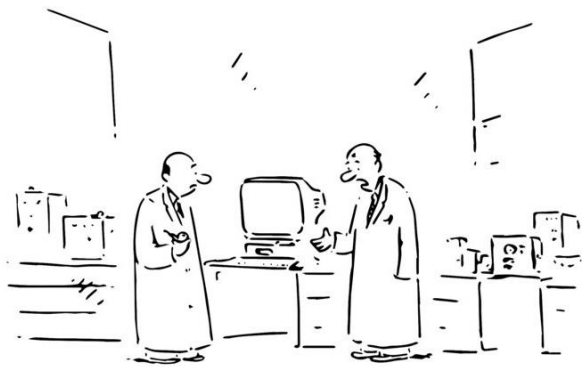
+++

CHATRNÉ MŘÍŽE DIGITÁLNÍ KLECE

Od začátku 21.století se internet snaží být digitální náhradou za narušené nebo úplně ztracené vztahy mezi lidmi. Od narození je člověk postižen předně přerušovanou otcovskou návazností v donucovacích režimech, ale také pronikavou atomizací společnosti, upadlé vlivem hříchu do jisté digitální klece, kde se každý ocitá v izolaci. Do této elektronické samoty se každý člověk v dnešním kybernetizovaném světě rodí jako číslo nebo jen čárový kód, aby byl nadále elektronizován v nepřítomnosti otce a matky, a vůbec celé manželské rodiny. Rodinnou výchovu převzalo digitalizované školství, a následná digitální

formace masmédií, ovládanými umělou inteligencí, přes digitálně řízeným konzum v digitální kleci až po konečný výpadek z digitální sítě.

Po prvním dvacetiletí veřejného šíření internetu světem nastalo zastavení nebo přinejmenším zpomalení technického rozvoje počítačů i počítačového programu. Už nedochází k jejich zásadnímu technickému zdokonalování.

STAČIL BY ZPRACOVAT DALEKO VĚTŠÍ MNOŽSTVÍ INFORMACÍ,
ALE SPOUSTU ČASU MU ZABEROU MYŠLENKY NA ÚTĚK DO PŘÍRODY.

Počítače se pouze miniaturizují a jejich programy (vrchol představuje Windows7) se doplňují drobnými změnami s cílem vytěžit více peněz od jejich uživatelů a získat více informací o uživateli.

Internet se stal hlavním technickým prostředkem mezilidských vztahů a jejich sdílení. Proto se zpráva o nevyhnutelné proměně

internetu, jež zahrnuje odhalení chatrnosti mříží digitální klece, týká každého z nás. Do dvou let bude internet asi z 90 % umělý, tj. tvořený umělou inteligencí. Ať už chceme nebo nechceme takový kybernetizovaný svět pokračuje a překotnému vývoji zaváděného obsahu se nevyhneme. Z internetu, který veřejně používáme zhruba od posledního desetiletí dvacátého století prakticky až do současnosti, se stane podružná záležitost.

Dříve, než se seznámíme s důsledky této proměny, připomeňme si světový záběr internetu coby koláč, který lze rozdělit na tři části – povrchová vrstva, hluboká vrstva a temná vrstva. Běžný uživatel nejčastěji vstupuje na povrchovou vrstvu. Ta tvoří asi 10 % informací celosvětové sítě. Výzkum z roku 2010 odhalil zhruba 35 % povrchové vrstvy pornografický materiál, zbytek zahrnoval šíření různých dalších služeb a spotřebního zboží. S rozvojem zaváděného obsahu bude narůstat ještě více podvodná a klamavá složka. Temná vrstva tvořila zpočátku nepatrné procento. Tato temná vrstva se postupně rozšiřuje hlavně o povrchovou vrstvu a dále zasahuje hlubokou vrstvu.

Největší část obsahuje hluboká vrstva, což je jeho naprostá většina. Do této hluboké vrstvy se běžný uživatel nedostane. Zůstává skrytá a tvoří ji různé organizační, správní, databáze podnikové, bankovní a jiné záležitosti.

Soumrak bezstarostného užívání nejen povrchové vrstvy, ale celého internetu už dávno nastal. Po desetiletém rozšíření internetu se tento změnil v nekontrolovaný chaos, plný smetí, klamů a podvodů. Poté, co se internet začal cílevědomě bezostyšně vměšovat do demokratických soustav různých států, falšovat výsledky voleb, ale také nabídku a poptávku různého zboží a služeb, začala být jako prostředek nápravy chaosu zaváděna umělá inteligence.

Výsledkem nebyl navrát od chaosu ke kosmu, tedy k nějakému pořádku, ale ještě větší chaos. Zavedení kvantových počítačů převádí chaotický internet do neslýchaně obldných rozměrů. Kvantové počítače jsou sice rychlejší než dosavadní počítače, ale přinášejí obtížně zjistitelné chyby. Výsledky jejich činnosti skrývají celý postup výpočtu. Proto se falešný vládce světa, ovládající národy pomocí peněz, snaží zavést digitální peníze, které by spravovaly docela nepřehledné kvantové počítače.

Co s tím?

Prímočaré řešení vede k zásadnímu odklonu od zavedeného jediného světového internetu a vytvoření více národních internetů. Jednoduché řešení svádí k totalizaci. Ta se prodírá ze Západu stejně jako z Východu. Souvisí to s otázkou sebezáchovy stárnoucí unipolární mocnosti, která si pyšně zavedla internet po celém světě jako prostředek svého mocenského působení a ovládání celého světa, ale také s otázkou sebezáchovy ostatních států, které chtějí národní samostatnost a informační svobodu, jak od zpočátku předstírá západní internet.

Rozhodující veličiny varují, že se zákonodárci chystají v tomto případě zásadně překročit meze únosného, a ohrožují tím svobodnou strukturu samotného internetu.

Na začátku 21. století byl internet silný a průbojný hlavně proto, že byl pouze unipolární, a že předstíral svobodu šíření informací. Ukázal se však jako zbraň šíření mocenského vlivu jedné velmoci. Jakmile daný internet prosadil svůj vliv na svobodný volební systém ve vlastní demokracii, takže ji zvrátil v ochlokracii a mediokracii, vrhl tím strašný stín na celou danou demokracii. Toto podlomení internetu dovršily odhalené pokusy digitálně zasahovat do svobodných voleb v různých státech světa s cílem jejich zatažení do unipolární mocenské sféry. Elektronický žalář národů se však rozpadá.

Logické oddělení se různých států od daného internetu a založení jiných národně zabezpečených internetových soustav přivedilo rozkol v západním chaotickém internetu, a vznik národně zajišťovaného a chráněného kosmického internetu na národních úrovních. Tak se jen stěží udržuje nad vodou internet, tato elektronická imitace nebeské komunikace, jakou nejlépe zajišťuje modlitba růžence, která napřimuje Boží dítě tím nejlepším způsobem způsobem k ohnisku informace, kterou je Boží Slovo, které se vtěluje v Ježiši Kristu. TB

+++

NETVOR STUDENÝ

NETVOR STUDENÝ ZEM SÍROU ZALEH,
TĚLEM PROSTOUPIL A PRONIK NÁS,
HVĚZDY ŠUPINAMI JEN NA HRĚBETĚ, SVALECH,
SLUNCE JEDNÍM OKEM, MĚSÍC DRUHÝM ZAS.

HÝBÁ SE A PŘECE VŠUDE ZŮSTÁVÁ, VŠE PLNÍ,

VŠUDYPŘÍTOMNÝ A VIDÍ VŠE,
ZLATO STRÁDÁNÍ, SLZ DIAMANTY NEOSLNÍ
POHLED KRUTÝ, V NĚMŽ TO MRAZEM VŘE.

SRKAL Z MOŘE JEDNOHO, TEĎ CHLEMTÁ DRUHÉ,
V STŘEVÁCH JEHO NÁRODY SE ZMÍTANÍ A MRDU,
KRVÍ, KRVÍ SVLAŽÍ SI VŽDY SOUSTO TUHÉ,
NEŽ JE ZHLTNE PRO SLAST PONUROU.

MARNÝ ÚNIK ÚTROBÁM, KDE TRÁVÍ
MĚSTA, MOZKY, SRDCE V ŠTÁVÁCH JEŠTĚŘÍCH,
PŘEŽRÁN PŘI STROMECH A STŘECHÁCH, BLÍZKO TRÁVY
TÁHNE ZTRÍSŇUVÍCÍ, SLIZKÝ BŘICH.

MÍSTA NEVIDĚT, KAM VAHOU NEDOPAD BY,
HROMY KRUČENÍM JEN V BŘICHU NEZMĚRNÉM,
NA DNĚ JEHO NAŠE POHŘBY, NAŠE SVATBY
V ZDROBNĚNÍ JDOU SMĚŠNĚ TITĚRNÉM.

MY V NĚM DÝCHÁME, VZDUCH JEHO TĚLEM,
MY V NĚM STRÁDÁME VE STĚNÁCH CÉV,
POHYB LÁSKY, POHYB RŮSTU TRHÁ NEPŘÍTELEM,
STĚNY RVE MU, JITŘÍ JEHO HNĚV.

VZTEKLE PŘEŠLÁPNE A V ROZJITŘENÉ
VNITŘNOSTI SVÉ SÁM SE ZAHRYZNE,
SÁM SE V NÁS JEN HUBÍ, HUBÍ DO KOŘENE,
A JENŽ STRACH JEN BUDIL, STRACHY SCHNE.

TÍM VÍC NADÝMÁ SE, ŠÍŘÍ JED SVŮJ ŠTÍŘÍ,
NÍZKÝ NÍZKOST VNUKÁ VŠEMU NÍZKÉMU -
AMEN, STANIŽ SE, HRUŤ JEHO SVATÝ JIŘÍ
V SYKOTU TLAM STERÝCH KOPÍM PROTKNE MU.

Jan Zahradníček

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA PATRIKA KUŽELY OP

Když MUDr. Břetislav Studnička, domácí lékař Pražského konventu, uslyšel smutnou zprávu o úmrtí dp.br. Patriky Kužely, s velikým údivem pravil (v přítomnosti nížepsaného (Poznámka: tj. otce Alberta) a dp.P.Fr.Dv. (Poznámka: Pater František Dvořák OP.): V Kuželovi ztrácí řád nejslibnějšího

člena! V sextě Kužela totiž vážně onemocněl nebezpečným rozkladem krevním (snad následkem infekce) a musil se podrobit delšímu léčení injekcemi u Dr.Studničky.

V pravdě, Kužela byl ze všech tehdejších řadových juvenistů nejslibnější a to nejen pro své mimořádné vlohy, ale též pro vzorné mravy a ctnostné chování.

Do juvenátu v Praze vstoupil r.1927; pro řád ho získal zvěčnělý P.Odilo Pospíšil na svých misijních cestách. Kužela s vděčností vždy na něho vzpomínal. Po celých 8 let gymnasijsního studia docházel s ostatními juvenisty do arcib.gymnasia v Bubenči. Ve všech třídách studoval s vyznamenáním , rovněž maturoval s vyznamenáním. Vynikal v matematice, ale hlavně v češtině. Český pravopis ovládal co nejspolehlivěji; tehdejší redaktor časopisu "Růže dominikánská" měl v něm spolehlivého "korektora" (tj.opravovatele); co prošlo jeho censurou, tam se nenašla ani tisková chybička. (Poznámka: Redaktorem "Růže dominikánské" byl právě Otec Albert Škrabal.)

Jeho ročník juvenistů byl v oktávě nejpočetnější. Z desíti juvenistů se přihlásilo do noviciátu osm, ovšem někteří během noviciátu řád opustili; přesto zůstal onen ročník nejpočetnější.

Po maturě rozjeli se všichni na prázdniny, pouze František Kužela se souhlasem představených a rodičů zůstal v Praze a dal se zapsat o prázdninách do kursu angličtiny. Kurs trval přes měsíc a absolvoval jej s prospěchem velmi dobrým. V kursu se přiučil nejenom počátkům angličtiny (na konci dostal vysvědčení, dle něhož mohl soukromě vyučovat jazyku anglickému), ale též poznal kulturu, která mu hodně imponovala. Někdo jednou prohodil méně příznivý úsudek o pověstném obchodnickém a ne právě nezištném duchu Angličanů; Kužela neoponoval, ale obhájil svůj názor tím, že krátce a výstižně stavěl do popředí přednosti. Aby se zdokonalil v angličtině, četl a byl rád, když se mu dostala do rukou anglická kniha. Měl anglické: Následování Krista Pána, pak "Knihu o životě a smrti" od Axela Munthe a snad jiné...

Po ukončení kursu nastoupil své poslední prázdniny. vydal se na cesty do sev.Čech. Procestoval České Švýcarsy, neopomenul dostat se na Sněžku a na Ještěd; na posledním lístku 22/8 35 píše: "Přijměte srdečný pozdrav z nejvyššího poutního místa v ČSR. Je na hřebenu Vel.Jeseníku, dřevěný kostelík je zasvěcen bolestné P.Marii. Vidávám zde skvostný východ Slunce, stále se otvírá úchvatný rozhled na hluboké jehličnaté lesy..." Jak vidno měl Kužela rozvinutý smysl pro přírodní krásy, jež uměl vyhledat a řádně použít. Cestou všiml si chování lidí a vyprávěl velmi zajímavé a velmi příznivé postřehy, hlavně o kněžích na túrách, kde si vyprošoval pohostinství. Z cest si přivezl samostatný "čagan"; rád bych věděl, komu jej věnoval.

O prázdninových cestách zbývalo mu jen několik dní k pobytu u rodičů ve Vlčnově. Bylo mu vytýkáno, že kvůli cestovní libůstce zanedbává povinnost k drahým rodičům a sourozencům; na to pravil: "Hleděl jsem už dávno rodiče a

sourozence na vše připravit a jsem přesvědčen, že klidně ponesou moji nepřítomnost nejen v tyto poslední prázdniny, ale i můj odchod do noviciátu." To dosvědčí jeho poslední lístek před vstupem do noviciátu, poslaný z Hostýna, loučil se s domovem s radostnou myslí; píše: "S domovem jsem se loučil s úsměvem na tváři a s radostí v srdci."

Své rodiče, otce i matku, i své sourozence měl velice rád; se zálibou o nich vyprávěl, i o svých švagrech v Americe, a to tak názorně, že ač jsem je nikdy neviděl, byl bych je na první setkání poznal. Dojemný byl jeho poslední vzkaz, který posílal mamince: "Maminka nech již nepláčou o mne, nech si vzpomenou, že i svatý Pavel byl v zajetí a v okovech!" (3)

Z toho je patrné, že laskavou vzpomínku na domov si podržel i v řádě. Vedle povinné lásky a úcty k rodičům, nezapomněl na své okolí. Ač vynikal vlohami, nikdy z toho nehleděl něco získat ve svůj prospěch. Sobectví potíral v sobě neúprosně. Měl-li volný čas, věnoval jej a pomáhal ve škole slabším juvenistům a mnohý z nich zakusil jeho pomoc nejenom ve studiu, ale i v jiném ohledu, hlavně duchovním. Viděl-li, že je někdo v nouzi, hleděl přímluvou vymoci pomoc; na pohlednici poslané z Horního Domášova, kde zakoušel dobrodruží jak od Boží přírody, tak od štědrých dobrodinců, píše: "Měli by tu být Pt. spolujuvenisté, jak by se radovali a já s nimi!" (Pokr.příště J.M.Veselý OP, TJ.Bahounek OP, To není sen, Gloria Rosice/

+++

DŮM STRACH

VYSLÝCHÁ SE.

VE VŠECH ČTYŘIADVACETI POKOJÍCH NAJEDNOU.

VŽDY JEDEN A DVA A NEZBYTNÝ OVŠEM PSACÍ STROJ.

TI DVA S NUDOU SE PŘEHRABUJÍCÍ V CIZÍCH ÚTROBÁCH.

A TEN CHUDÁK JAK NA TRNÍ.

TAK ZAČÍNÁ

HODINA BIČOVÁNÍ. ZDE SLOVA

NEMAJÍ SMYSLU. ZDE V BARVÁCH HOVOŘÍ SLEPÍ.

TO NADPŘÍROZENÁ PROSTŘEDNOST VŠECHNO ROVNÁ

K OBRAZU SVÉMU...

LELKUJÍ. ČISTÍ SI NEHTY. KONEČNÉ

JAK U DUCHAŘŮ STROJ NÁMÉSÍČNÉ SE ROZTUKAL.

NALÉHAJÍ. ROZKŘIKUJÍ SE. UDEŘÍ KOLIKRÁT.

Ó PÁCHNE TU KRVÍ, PÁCHNE TU SLZAMI.

NENÍ TO NIC TAK NEVINNÉHO,

JAK BY SE ZDÁLO.

TAKOVÁ SMUTNÁ ZRŮDNOST,
 JAK JI ZNÁME Z NĚKTERÝCH SURREALISTICKÝCH OBRAZŮ,
 CIVÍ NA MĚ Z TĚCH OBLIČEJŮ JEN PŘILEPENÝCH
 K TRUPŮM, JEŽ SE MOHOU PODLE POTŘEBY VYMĚNIT,
 ZATÍM CO TVÁŘ ZŮSTÁVÁ JEDNOU PROVŽDY.
 NEVÍM, Z KTERÉ PŮJČOVNY MASEK JE PŘINESLI,
 ALE SKUTEČNÉ NEZDAJÍ SE.
 PŘESTO VŠAK MAJÍ SVOU PŘÍZRAČNOU EXISTENCI,
 JAKO CELÝ TEN DŮM, TEN POKOJ MÁ PŘÍZRAČNOU EXISTENCI,
 TEN VESMÍR SE SVÝM VLASTNÍM POHYBEM KOLEM SVÉ VLASTNÍ OSY.
 JINÝ ČAS, JINÁ GRAVITACE A JINÝ PROSTOR,
 NÁS OBKLOPUJÍ V TOM DOMĚ VÝSLECHŮ,
 JENŽ JE A NENÍ.

JEHO DVEŘE SE OTEVÍRAJÍ A JEHO DVEŘE SE ZAVÍRAJÍ
 PRŮVANEM PRAZDNA A DO VŠECH SCHODIŠTÍCH,
 PO VŠECH CHODBÁCH
 NA SLEPOU BÁBU S NÁMI HRAJÍ SI. VODÍ NÁS,
 ABYCHOM ZABLOUDILI S TOU PÁSKOU PŘES OČI,
 SAMI V SOBĚ
 OČÍSLOVANÉ HROMÁDKY NEŠTĚSTÍ,
 JEŽ NA VŠECHNO KÝVNOU.

A ZATÍM CO TAM VENKU
 PŘESLAVNÝ BLANKYT SRPNOVÝ PLINÝ MRÁČKŮ,
 A POD NÍM SKUTEČNOU ULICÍ SKUTEČNÍ LIDÉ CHODÍ,
 CO Z DOMU NAPROTI Z OKNA DOKOŘÁN VYKLONĚNA
 DÍVÁ SE ŽENA.
 MEZI NÁMI JE CHAOS,
 MEZI NÁMI MRÁZ PRAZDNOTY MEZIHVĚZDNÉ,
 JÍŽ ONA
 S KOČIČÍ LHOSTEJNOSTÍ, HLEDÍ SEM DOLŮ DO TÉ HLOUBKY,
 DO VŠECH ČTYŘIADVACETI POKOJŮ NAJEDNOU,
 KDE SE ZKOUŠÍ, KDE SE KONAJÍ PŘÍPRAVY

K PANOPTIKÁLNÍMU VYSTOUPENÍ TĚ SMUTNÉ ZVRHLOSTI,
 K TĚ ZBĚSILÉ MAŠKARÁDĚ POLOMASEK A POLOTVÁŘÍ,
 JÍŽ SE MÁ JEDNOU VŠECHNO SKONČIT.

II.
 TAKOVÝ JE
 TEN HROZNÝ.
 A TAKOVÝ BUDE KONEC JEHO.

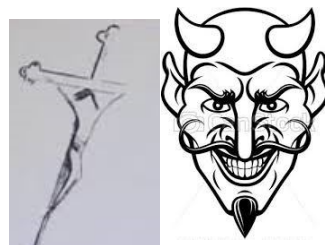
PÁD - JEDINÝ ÚKON PŘÍROZENÝ,
JENŽ ZBÝVÁ TU.

JEDINÁ MOŽNÁ BOHODOCTA TĚCHTO MÍST PROKLETÝCH.
JEN MASKY NIC NETUŠÍ. USMÍVAJÍ SE NEJASNĚ
A TÍMTO SVÝM ČÍNSKÝM ÚSMĚVEM
HYPNOTIZUJÍ CHUDÁKY,
CO SEDÍ JAK NA TRNÍ.

NEVÍM, JAK NA MAPĚ BUDOUCNOSTI DŮM STRACH
JE OZNAČEN.

ALE DOKUD TAKOVÉ DOMY, TAKOVÉ HROZNÉ DOMY
BUDOU STÁT V NAŠICH ULICÍCH, V NAŠICH MĚSTECH,
VYCHÝLEN ÚPĚNLIVĚ TAK ZŮSTANE
KŘÍŽ ČIHOŠŤSKÝ.

Jan Zahradníček

+++

SLYŠÍM DOBRĚ, VAŠE VELIČENSTVO? ELIXÍR VĚČNÉ VLÁDY ?

+++

Vydává: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně, IČ: 70824118, Tel.:737857272, Brno, Bank-
spoj.:1910260033/0800 info@cormierop.cz, <http://www.cormierop.cz/>, <https://fastshare.cz/>, <https://gloria.tv/>